

Halottnak fehér keresztet emelnek
Zúzmarás köd lepi el a fejeket
Isten elhagyta rég ezt a vidéket

Állig sárban, fehér zúzmarában
Széllel bélelt hantok remegnek
Emlékei a beméretett időnek

Emlékképek bús rajai cikáznak
Mint homokszemek lepereregnek
Férgei az isteni gépezetnek

Egy szeretett ember emléke ihlette a verset. Késő novemberi látogatás a temetőben, ahol a sár és a zúzmara övezi a vidéket.

Egy sírhant, mely a véges földi időnkét jelképezi, melyben a földi maradványok még fellelhetők, de lélek helyett csak szél

tölti ki őket. Az emlékek gyors, egymás utáni sorozata kis filmként öntik el a látogató elméjét, de ez is egy idő után véget ér.

Lerója a tiszteletét halott barátja előtt s tovább halad.